

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΙΝΑ, τί συμβαίνει; με ρώτησε ο Ίωνάθαν μ' άνοιξη προσπαθώντας συγχρόνως να ήσυχάζει τον Πιστό γιά να μην ξυπνήσει τη κορίτσα.

Έστρεψε κοντά του γιά τον φθόνο :
— Κάποιος είν' άτ' Ξσο, Κάποιος θέλησε ν' άνοιξη την πόρτα.

Έξω τώρα δέν άκουγόταν παρά ο άγέρας πού ήρχιζε τά γέφυρα δέντρα του κήπου.

Ο Ίωνάθαν άφρονιζόταν γιά μία στιγμή, αλλά δέν πρόφερε ν' άνοιξη τίποτε. Άποτόσο, σταθιζόμενος όρθιος πίσω άπ' την πόρτα με τά δάκτυλα στό χέρι και τά μάτια στό πάτωμα.

Ο Πιστός όρμαζόταν και σ'αναγορεύλιζε.

Τά κορίτσια δέν είχαν ξυπνήσει εύτυχώς. Ξαφνικά άκούσαμε άτ' Ξσο ένα παράξενο κλάμα. Ήταν σαν νά κλάει κάποια γυναίκα βραχυκαταιμένη, με ζωντή, άντρώπουλη σχεδόν γρονή.

Άνατριχίλα...
Ο Ίωνάθαν όμως μούγγνε νά μην άνηρυζώ. Και, σβύνοντας σ' αὐτή μου, μού Ξήγησε πώς έπρόκειτο γιά κάποιο νυχτολούλι τών ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΑΜΙΤΕΧΝΑΙ

Ένα πέταρο στεκόμαστε έτσι άσύννητοι πίσω άπ' την πόρτα. Κι Ξεφαγα τό πόνολο γέφυρα πάλα, σ'αγά—σ'αγά στην άρχή, δυνατά κ' επίμονα κωτόπαν.

Ήταν φανερό πώς κάποιος προσπαθόσε ν' άνοιξη την πόρτα. Κάποιος πού ή δύναμή του θα ήταν τεραστία, γιατί ή πόρτα προταζόταν ολόκληρη και μαζή μ' αὐτή κ' ο τοίχος.

Ο Ίωνάθαν με κούτταξε σά μάτια και φθόνοσε κιά μονάκι λέξε :

— Εκείνος !...
Κοίτησα τό κεφάλι μου, χωρίς νά μιλήσω.

(Τή στιγμή αὐτή άκούσαμε Ξεφαγα στην άθουσα κάποιον νά μιλάει. Ποιός ήταν; Ήσαν ξυπνήσει άγαγε τό κορίτσια; Έστρεξα γρήγορα—γρήγορα κ' έστρεξα μία μάτια.

Τά κορίτσια κοιμόνισταν βαθεία. Ποός είχε μιλήσει τότε ;
Τρομαζόμουν νά πρέξω κιά νά πού στον Ίωνάθαν τί συνέβαινε, όταν ή δεσποινίς Έλεγγυ τανάχρησε ξωρακά στό ζαρεβάτι της, χωρίς νά ξυπνήσει κ' άρχισε νά μιλάει, μέσα στον ύπνο της.

Στάθηκε κιά την παρακαταλόουσα κωτάλητη.

Κάποιο όνειρο τών άνηρυζοδών, φάνετα

Τή στιγμή αὐτή ήθε ός την πόρτα της άκούσε κ' ο Ίωνάθαν. Ο θόρυβος στην Ξξόκωρτα είχε πάψει. Τού έδειξα τή δεσποινίδα Έλεγγυ κιά τού ένεμα ν' άνοιξη.

Η κοιμωμένη μικρούλα είχε άρχισα πάλα νά παραμιλάει :

— Ηδθε... Έλεγε με φωνή φροδωμένη. Πέφανε τ' άγορια βου νά μέσα στη νύχτα κ' έστρεψε νά ριθ νά μ' έβρη... Μά έγώ τόν φράβαια, Θεέ μου, τόν φράβαια !... Γιατί λάμπουν έτσι τά μάτια του ;... Γιατί είνε τόσο σποισση ή όψη του ;... Γύρισε τά μάτια σου άλλωδ... Δέν θέλω νά με κούτταξε έτσι τά μάτια σου... Έξω κ' τό στανό μου.

— Θεέ μου, γιατί κιάς βασανίζεις έτσι ;...
Ο Ίωνάθαν είχε σ'αμύνηνε τις φροδές του. Βρισκόταν κ' αὐτό στην ίδια κατάσταση μ' έμένα. Τόν έκανε ή άπελπίσια, ή άγορία, ο θύρωδ.

Έξεφαγα έστρεξε κοντά σ' ένα τραπέζι, άνοιξε τή μικρή του βαλίτσα, πού είχε τοποθετήσει εκεί, κ' έβγαλε από μέσα ένα μικρό άσημένο εικόνασμα τής Θεοτόκου. Πήρε τό εικόνασμα και, πατώντας σ'αγά κ' άδούρβια, πήγε κιά τό έποκατέθηκε άλαφριά πάνω στό ατηθος τής δεσποινίδος Έλεγγυ.

Συνέθη τότε κιά τό άπόρρητο, τό άξιοθαύμαστο. Η κοιμωμένη μικρούλα άνάσανε μ' άνεκρότητα, σαν φάγεμε κάποιο μεγάλο βάρος άτ' τό στήθος της, γύρισε δεξιά κιά ανέχισε τόν ύπνο της, ήσυχια όμως τώρα κιά γαλήνια...

Στό μεταξύ αὐτό, ο Πιστός τραγουρούσε την πόρτα με τά νύχια του κ' έγρυλλίζε. Μολαταύτα δέν άκούγονταν Ξσο κανέναν θόρυβο. Μονάκι τά κλάμα τών δέντρων και τόν θάμνον θροούσαν από φθόνο μ' άνέμου.

Ο Ίωνάθαν κούτταξε τό σανάι κιά τό χείματι.
— Ήσυχια, Πιστέ, τί έχεις ; τού είνε σ'αγά.
Μά τό σανάι δέν ήθελε νά ήσυχιάσει.
— Θά είνε άκούμα Ξσο, φθόνομα στον Ίωνάθαν.
— Θάγαγε ίσως, μού άπάντησε. Ο Πιστός θάλα έτσι άνήσυχος ός τό προϋ. Τόν έστρεψε τραμαρά ή μικρούδα του. Μήπως έλιος δέν έχει κιά δικηο τό δούστιχο ζώο ;...

Λέγοντες τά λόγια αὐτά, ο Ίωνάθαν κούτταξε σέ μία κωλυθρόνα, χωρίς ν' άφήση τό όπλο άτ' τά χείρα του. Είχε σ'αθεί λάλι του κ' άφρονιζόταν. Κανέναν θόρυβος δέν άκούγονταν. Άρχισα νά πιπέτω κ' έγώ πώς τό βδελυρό τέρας είχε φύγει, όταν Ξεφαγα άκούσαμε ένα παράθερο τής επαύλειος ν' άνοιγεται με κρότο.

Ο βρυκόλακος είχε κωταφύγει εκεί. Γιατί ήμος ; Τι ήρηόισε πάνω από σ'ατί πολεγε έσ'αμύνη ;
Χωρίς νά διαπισπή κιά κ' άπάντησε Ξσο, Είχε βλοκάτωση άστρεφωγγα. Ο όγκος τής επαύλειος ξεροφίριζε καθαρά άνάμεσα στό δέντρο. Μακρινά τό παράθερο πούγε άνοιζει τό τέρας, μ' ο ίδιος ο βρυκόλακος δέν φανότανε πουθενά.

Ξανακίσησε τό παράθερο κιά κωτιζαμε μέσα.

Ο Ίωνάθαν ξάπλωσε σέ μία κωλυθρόνα, με τό όπλο του άνάμεσα στό γόνατα κιά μωδούλισσε τά μάτια του.

— Κοιμήσου, φέε μου, τού είνετα Έξω μιάς θώρα βάρδεια άκούμα. Άναπαύσου...

— Όχι, Μίνα, μού είνε, δέν μπορώ, κιά κιά δέν πρέπει νά κωμυθώ, ός όσον εκείνος είν' έδω. Τό μήος του εκεινόν μας είνε θωρακόμα. Πρέπει νά προσφύλωμισατε, άναπαύτη μου, ύπνον κωρθό ο κωμυθής Βάν Έλεγγυ. Τότε κιά όλα θα κωλοισουν κιά, όμα βέβαιως.

Πέφανε είνεκα σ'αμύνη λεπτά, χωρίς νά σ'αμύνη τίποτε. Μά τό κωμυθόμα άκωρθώς, κροτό σ'αμύνημεν έπίπλον άντήχησαν πάνω στην επαύλι.

Έστρεξα τό χέρι του Ίωνάθαν κωτάχλωμα.

— Μή φροδάσει, μού είνε. Τό τέρας λισάσει κιά κωμυθισα πού δέν μπορεί νά μιάς κωμυθισα κιά νά μιάς βλάση κιά τάχθε βάλα με τ' άφρημα.

Ο Πιστός γανήνε κωμυθισα. Σε λίγο οι κροτό έπαψαν.

Αίμας άκούστησαν γιά ρούθουμα μαζου κιά νυχτοπούλια εκροφισαν πάνω άτ' τή ατηθύ τοϋ κροτόμα.

Φανίετα πώς ο βρυκόλακος είχε κωπέθη σ'αμύνη κήρα. Δέν είχα άδωκ νά πού ύποκατένομα αὐτό, γιατί σέ λίγο άκούσαμε λισήματα Ξσο άτ' την πόρτα, π' όσο άτ' την όπια στεκόματε.

Ο Πιστός διάκρινε τώρα κιά σ'αμύνη με λίσσα. Τό τέρας ήταν εκεί, άτ' Ξσο. Κι Ξεφαγα ξανάμισσε τό πάτωμα κιά πινάξε την πόρτα δυνατά.

— Θά τή σ'αμύνη ! είπα στον Ίωνάθαν, Θεέ μου, έλιος !...
Μά ο Ίωνάθαν δέν τάχθε. Έβγαλε άτ' τό κωμυθό κωμυθισα τόν τό μικρό κωμυθισα πού άγιον Άχτιον πού φέλαγε έκει κ' ένώ τό τέρας τριάντιζε την πόρτα, τό άκούμισσε πάνω άτ' ό-γκωμυθισα π'όπλο.

Μιά τραμερή ζωνανή πόνον κιά λίσσας, όδύνη κιά μανιάς άκούστησε άτ' Ξσο. Η δύναμη τού Θεού είχε κιάι με τή βαλμα της. Ο βρυκόλακος κωμυθισα την πόρτα κιά πινάχτησε, όπως φάνετα, μαζου, σ'αμύνη και κωμυθισα στον άφρημα.

Τά νυχτοπούλια κωλοισαν τόν κωμυθό με τις κωμυθές της. Οι λίσσα σ'αμύνησαν άφρημα.

Κι άνάμεσα στό κωμυθό κιά στό κωμυθισα αὐτό, άκούστησε Ξεφαγα ή όγκωμυθισα φωνή τού βρυκόλακου :

— Κατάρα !... Κατάρα !... Κανέναν σας δέν θα φύγη από δω πάνω... Κανέναν δέν θα ξανακωμυθισα στις βρομωρές παιλιές σας... Οι πάροι σας είν' άναχτο κιά κωμυθισα. Κατάρα !... Έγινε ύστερα άπόλητη ήσυχια.

Ο άέρας είχε πέσει, φύλα δέν σάλενε... (Άκούουθε)



Ο Μανρίτανός ζωγράφος και μαθητής του Μουρίλλο, Αντόνιο Μόρο, ο Παπύρος τού Μουρίλλο, όπως τόν όνόμαζαν.